

ANNA TODD

Ultimul răsărit

ANNA TODD

**Ultimul
răsărit**

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ DE
OANA DUȘMĂNESCU

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Carmen Botoșaru

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Mihaela Gavriloiu

Corectură:
Rodica Crețu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TODD, ANNA
Ultimul răsărit / Anna Todd ; trad. din lb. engleză de
Oana Dușmănescu. – București: Editura Trei, 2026

ISBN 978-606-40-2809-9

I. Dușmănescu, Oana (trad.)

821.111

Titlul original: The Last Sunrise
Autor: Anna Todd

Copyright © 2025 The Last Sunrise by Anna Todd. Published by
arrangement with Bookcase Literary Agency and Corto Literary.

Copyright © Editura Trei, 2026
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Playlist

„Where’s My Love“, SYML
„It’s Always Been You“, Caleb Hearn
„Here’s Your Perfect“, Jamie Miller
„Those Eyes“, New West
„Drunk Text“, Henry Moodie
„everything, everywhere, always“, Elijah Woods
„The 1“, Taylor Swift
„Bleed“, The Kid LAROI
„Satellite“, Harry Styles
„Cinnamon Girl“, Lana Del Ray
„Yes or No“, Jungkook
„Pluto Projector“, Rex Orange County
„Closure“, Henry Moodie
„We Can’t Be Friends“, Ariana Grande
„Ready for Love“, India.Arie
„Memory Lane“, Haley Joelle
„Oceans & Engines“, NIKI
„The Truth Untold“, BTS
„Sunday Morning“, Maroon 5
„I Don’t Know You Anymore“, sombr
„Give Me Your Forever“, Zac Tabudlo
„Off My Face“, Justin Bieber
„My You“, Jungkook

„U Got It Bad“, Usher
„Only“, LeeHi
„Let it Go (acoustic)“, James Bay
„Invisible String“, Taylor Swift
„Pick Up the Phone“, Henry Moodie
„Dancing with Your Ghost“, Sasha Alex Sloan
„Blames on Me“, Alexander Stewart
„Fallin’“, Isaac Hong
„Atlantis“, Seafret
„Good Graces“, Sabrina Carpenter
„Sunset“, DAVICHI
„Infinitely Falling“, Fly by Midnight
„Big Girls Don’t Cry“, Fergie

Pentru aceia care au apucat-o pe calea întortocheată și complicată a iertării — fie să găsiți speranță în paginile acestei povești! Pentru inimile singuratice care-și doresc să interacționeze cu cei din jur și să fie înțelese — fie să găsiți dragostea și acceptarea pe care le râvniți și pe care le meritați! Fie ca această carte să vă reamintească de puterea vindecării, a iubirii de sine și de frumusețea incontestabilă a celei de-a doua șanse, să puteți renunța la așteptările impuse de alții și, mai important, de voi înșivă!

Prolog

Închid ochii în timp ce plutesc, ușoară ca un fulg, devenind una cu valurile. Las apa caldă și sărată să-mi spele de pe piele frica și destinul, să preia controlul asupra tristeții și durerii mele. Corpul meu mi-a devenit dușman, poate că întotdeauna a fost așa, dar acum l-am acceptat. Balanța dreptății s-a înclinat și abia mai suport injustețea, resentimentele. Singurul loc în care sunt doar o altă mână de țărână este aici, în apă. Oceanului nu-i pasă că ești bolnav sau sănătos, nu-i pasă de viață sau de moarte, de dragoste sau de ură. Este echilibrat, în continuă schimbare, nu tânjește niciodată după mai mult sau mai puțin decât are, nu stă niciodată pe loc. Continuă să vuiască, să ne țină plutind.

Dacă nu aș fi atât de cinică, m-aș lăsa inspirată de forța iertării sale, dar sunt plină de amărăciune și mi-e greu să apreciez ceva atât de grațios, atât de onest, atât de naiv, de care poți profita cu atâta ușurință. Apa nu are nimic extravagant sau luxos și, chiar dacă supraviețuirea noastră depinde de ea, o tratăm prost, o secăm, o poluăm, dar, chiar și așa, ea se întoarce la noi, întotdeauna, pentru

a ne hrăni și a ne menține în viață, deși noi ne străduim s-o distrugem. Dacă aș fi marea, aș distruge cu forța mea fiecare centimetru din această lume, fără regrete.

Capitolul unu

Semnalul sonor din avion, care anunță pasagerii să-și pună centurile de siguranță, mă trezește din somn. Ochii mi se deschid încet, întâmpinând lumina soarelui care pătrunde prin micul hublou al avionului. Însoțitoarea de zbor se apropie zâmbind cald, iar tocurele ei înalte țacăne când ea se apleacă spre mine să-mi vorbească. Miroase a nucă-de-cocos și a raze de soare, deși suntem în avion de peste douăsprezece ore.

— Mai aveți nevoie de ceva înainte să aterizăm, domnișoară Oriaș? întreabă ea.

Scutur din cap, mulțumindu-i în tăcere.

Accentul ei e plăcut, italian, poate? Am dormit în cea mai mare parte a zborului, așa că nu am interacționat aproape deloc cu ea în timpul cursei noastre peste Atlanticul de Nord. Sper că asta i-a făcut ziua mai ușoară și că mama nu a deranjat-o prea mult pe parcursul călătoriei noastre private. Când mama mi-a spus că vom zbura — ceea ce nu am făcut prea des și nici nu-mi mai amintesc de acele excursii — am fost încântată de agitația din aeroportul aglomerat,

de faptul că voi trage cu urechea la conversațiile străinilor și că-i voi putea studia pe toți acei oameni. Chiar și de cozile și pasagerii stresați care au plecat prea târziu de-acasă, gâfâind și răsuflând din greu în timp ce-și croiau drum dincolo de punctul de securitate. Haosul mi se părea entuziasmant, însă compania mamei mele, SetCorp, ne-a oferit cu amabilitate unul dintre numeroasele sale avioane private pentru a ajunge în Spania, lucru de care nu m-aș plânga nimănui în afară de mama mea, dar care mi s-a părut un pic excesiv. Călătoria a fost perfectă, liniștită, într-un lux desăvârșit, așa cum îi place mamei mele să se desfășoare călătoriile ei de afaceri.

Uitându-mă la mama mea, care stă vizavi de mine, aplicându-și cu grijă un strat de ruj vișiniu-închis, nu sunt deloc surprinsă. Și-a umplut bagajul de mână cu produse de înfrumusețare pentru a se asigura că nu sare peste ritualul ei de îngrijire a pielii. Respect disciplina și știu că dă roade, însă dimineața, pentru mine, câțiva pași de îngrijire sunt suficienți, întrucât nu am energia necesară pentru mai mult de-atât. Îmi place să mă uit la alte persoane pe internet cum se îngrijesc de obicei seara, în amănunt, dar pentru viața mea nu e ceva realist.

Mă aplec și apuc de toartă geanta Dior a mamei mele, personalizată cu numele ei, un alt cadou de la șefa sa, și o trag spre mine. Iau pachetul de șervețele de machiaj ca să-mi curăț fața, scot unul din pachet și mi-l trec peste piele. Mirosul de castravete îmi invadează nările, provocându-mi un strănut, ceea ce o face pe mama să intre în panică preț de o clipă. Sensibilul meu simț olfactiv ar trebui să fie cea mai mică dintre grijile ei, însă chiar și un mic strănut o face să reacționeze.

— Am văzut un filmuleț în care se spune că șervețelele sunt dăunătoare pentru bariera pielii noastre, noua modă e demachierea cu ulei, spune mama, iar ochii ei negri se mută de la șervețele la chipul meu.

Se menține la curent cu toate tendințele în materie de frumusețe, urmându-le cu religiozitate. Mie-mi place mai mult să mă uit la

videoclipuri cu pisici și oameni care cad de la diverse înălțimi, dar fiecare cu ale lui.

Zâmbesc, smulgând un șervețel demachiant din suportul mic și creponat.

— Nu am ulei de demachiere la îndemână, dar voi ține minte pe viitor.

Ea zâmbește, dându-și ușor ochii peste cap la replica mea sarcastică. Suntem ca două fețe ale aceleiași monede, întotdeauna am fost, întotdeauna vom fi așa. Existăm în liniște una în lumea celeilalte, dar nu suntem cu adevărat conectate emoțional. În sinea mea nutresc speranța că faptul că voi ajunge în orașul ei natal va schimba acest lucru. Că o mică parte din zidurile care o protejează vor cădea.

— Ți-ai luat medicamentele?

Vocea ei este un pic mai istovită decât de obicei, pentru că a lucrat pe tot parcursul zborului. Întotdeauna vorbește la telefon, pe Zoom sau își face memouri vocale, așa că am învățat să-i ignor vocea în nouăzeci și nouă la sută din timp.

Încuviințez, alungând ușor sentimentul de vinovăție. Ochii ei se îndreaptă spre însoțitoarea de bord, iar aceasta încuviințează și ea, devenindu-mi complice la minciună. Îi zâmbesc.

— Ai dormit vreun pic? o întreb pe mama.

Ea închide tubul de ruj și pocnește ușor din buze.

— O să dorm la noapte, după întâlniri. N-am vrut să-mi stric ciclul de somn.

Care somn? Ea nu doarme niciodată, asta știu cu siguranță. Îmi dau ochii peste cap și mă uit direct la ea, ca să afle că nu o cred. Nu pare deloc tulburată și începe să-și aplice rimelul pe genele lungi. Mânuieste pensula de jos în sus, colorându-și genele la coada ochiului cu lichi-dul negru. Îmi pun metodic lentilele de contact, vrând să evit comentariile insistente despre ochii mei, chiar și în celălalt colț al lumii.

Mă las pe spate și oftez, uitându-mă pe hubloul avionului privat la marea adâncă de sub noi, calmantă și vibrantă. Mai avem cam zece minute până la aterizare și nu-mi pot stăpâni zâmbetul de pe buze.

În sfârșit a sosit vara libertății mele, marea mea bucurie. Povestea maturizării mele începe la douăzeci și trei de ani și n-am fost niciodată mai pregătită decât acum. La fel cum i s-a întâmplat personajului principal al unui film din anii 1990, această călătorie îmi va schimba viața. În sfârșit, voi descoperi cine sunt, care este scopul existenței... poate chiar mă voi îndrăgosti. Râd încet, acoperindu-mi gura, la un gând atât de absurd. Cât de inutil ar fi acest fapt!

— Nu-i așa că e uimitor? mă întreabă încet însoțitoarea de zbor.

Încuviințez dând din cap, atentă la priveliștea senzațională. Și nici măcar nu am atins solul.

— Este prima dată când merg în Europa. Prima dată când plec din SUA, de fapt, îi spun.

Se holbează la mine cu ochii ei căprui.

— Serios? întreabă ea, nevenindu-i să creadă.

— Da, știu, poate părea că aș călători mai frecvent, având în vedere *avionul ăsta privat care dăunează stratului de ozon și strică rutina de îngrijire a pielii mamei mele în timpul zborului*, dar am urcat în foarte puține avioane și niciodată pentru distracție și, sincer, nici nu prea-mi mai amintesc ce și cum.

Nu-i spun de ce. Ultimul lucru de care am nevoie este și mai multă compătimire din partea ei.

Izbucnește în râs și ne uităm amândouă la mama, în toată splendoarea ei. Acum își pune o pereche de cercei masivi de aur. Este cu adevărat uluitoare, într-un fel înfricoșător, seamănă cu o regină malefică, dar este una dintre cele mai frumoase femei pe care le-am văzut vreodată, iar ea știe asta. Un lucru pe care-l admir la mama mea este încrederea în sine, nu doar în privința înfățișării sale, ci și a forței de a se ridica de la zero, ajungând una dintre cel mai bine plătite femei din industria în care lucrează. Desigur, nu există multe femei în domeniul dezvoltării și investițiilor în imobiliare de lux, însă tot este o realizare uriașă.

— O să-ți placă aici, îmi spune însoțitoarea de zbor, făcându-mă să devin din nou atentă la ea.

Zâmbesc cu gura până la urechi.

— Chiar sper să fie așa. Sunt atât de emoționată! recunosc. Cred că ai un pașaport plin de ștampile. Ești de multă vreme însoțitoare de bord?

Ea scoate un pașaport roșu-închis și citesc pe coperta acestuia cuvântul *Italiana*. Am avut dreptate, e din Italia. Răsfoiește pagină după pagină, toate pline de vize, și mi-l întinde.

— I-am promis surorii mele gemene că voi călători prin lume cât pentru amândouă, îmi spune ea cu un zâmbet vag, mândră de ea.

Îmi trec degetul peste viza de Paris de pe una dintre pagini.

— E păcat că nu le mai ștampilează prea des, dar ar trebui să cumperi vizele și să le pui singur în pașaport. Așa fac eu acum, îmi zice ea.

— Trebuie să fie foarte fericită, ai fost pretutindeni.

Rusia, Brazilia, Mexic, ștampilele și vizele sunt nenumărate și pașaportul ei are de două ori mai multe pagini decât al meu.

— Ea... a murit anul trecut.

La naiba!

— Îmi pare atât de rău! Eu...

Scutură din cap, iar părul negru i se revarsă pe umeri.

— Nu-ți face griji, nu vreau să te simți aiurea. Oamenii au mereu expresia asta când vorbesc despre ea, dar era împăcată cu gândul, iar moartea e uneori o ușurare. Am petrecut momente minunate cu ea, amintiri care mi-au schimbat viața și pe care le voi prețui pentru totdeauna. Sunt recunoscătoare că le-am trăit și că am avut-o în viața mea atât timp cât a fost pe acest pământ. A fost un dar pentru mine și nu toate darurile durează o veșnicie.

Preț de o clipă, reflectez la cuvintele ei. Ce mod sănătos de a privi și de a aprecia un lucru atât de stigmatizat! Moartea este întotdeauna ceva de temut, dar punctul ei de vedere m-a înviorat.

— Ai dreptate! Avem tendința de a ne teme și de a da sentințe când vine vorba de pierderea cuiva drag, dar perspectiva ta e senzațională. E uimitor, tu ești uimitoare, îi spun, cu toată sinceritatea, dorindu-mi

să fi gândit în felul acesta când pierdusem și eu pe cineva, cea mai apropiată persoană din lume, în afară de mama.

— Mulțumesc!

Obrajii ei măslinii se îmbujorează un pic, apoi îmi atinge ușor mâinile, când își recuperează pașaportul.

— Îl vei umple și tu pe-al tău în curând. Acesta e doar începutul.

Nu spun nimic. Nu e nimic de zis, așa că-i întorc zâmbetul și mă las pe spate, bucurându-mă de priveliște pe măsură ce ne apropiem de sol.

— Doar începutul! repet eu cuvintele sale, în timp ce trenul de aterizare al avionului atinge solul.

Capitolul doi

Drumul până la hotel durează cam o jumătate de oră, pe care mama o petrece vorbind la telefon. Mă uit pe geam, încercând să sorb fiecare sclipire de frumusețe. Nu-mi vine să cred că sunt aici, în Europa, în Spania, pe frumoasa insulă Mallorca. Este ceva ireal. Totul este atât de diferit de peisajul din Texas cu care sunt obișnuită și nu seamănă deloc cu ceea ce mi-am imaginat. Nici căutările pe Google Maps Street View, nici filmulețele de pe Instagram și TikTok nu m-au pregătit pentru realitate. Aerul din mașină este rece și totuși simt mirosul mării. Când ajungem la hotel, e și mai frumos decât observasem pe internet. Seamănă cu un castel, construit în întregime din piatră, odihnindu-se pe țărmul mării, iar valurile care se sparg se aud din locul unde ne așteaptă valetii. Mașinile de lux sunt aliniate de-a lungul aleii pietruite, iar valetii se grăbesc să ne deschidă ușile, să ne ia bagajele și să le urce pe un cărucior rulant, conducându-ne în hol înainte să apuc să-mi trag sufletul. Odată ajunși în holul hotelului, un bărbat chipeș, îmbrăcat într-o cămașă albă și pantaloni de în kaki, ne oferă o băutură în semn de bun-venit. Băutura are culoarea

roșu-închis, cu multă gheață și o felie uriașă de portocală pe gura paharului.

— Calimandria pentru dumneavoastră; este specialitatea noastră delicioasă și răcoritoare. Bine ați venit în Mallorca!

Zâmbește ospitalier și cald, iar eu întind mâna după băutură.

Degetele mamei îmi împung ușor încheietura, trăgând băutura spre ea.

— N-ar trebui... începe ea.

Smucesc paharul înapoi, cu un gest rebel.

— Este și vara *mea*, îți amintești? Și e doar un pahar.

Mă prefac că mă plâng, căci oricum o să dau pe gât nenorocita asta de băutură.

Cu un oftat adânc, mama ia celălalt pahar și-l ridică pentru a ciocni cu mine. Îmi dau seama, cu un strop de tristețe care-mi apasă pieptul, că nu am dat noroc niciodată și că aceasta va fi probabil ultima oară. *Nu mai cobi!* îmi spun, zâmbind larg.

— Noroc pentru vara ta, pentru vara *noastră*, în locul meu preferat din toată lumea. Sper să-ți faci amintiri de neuitat. Hai să ne bucurăm de timpul petrecut împreună!

Încuviințez dând din cap, zâmbind și luând o înghițitură din cocktailul rece-gheață. E ușor amar, dar într-un fel care dă dependență. Are un gust atât de proaspăt și exotic! Deja încep să simt că mă transform într-o altă femeie aici, pe insula asta, și de-abia am ajuns. Sunt ușor influențabilă de lucrurile mărunte ale existenței, ceea ce sper că va face ca fiecare moment petrecut aici să-mi schimbe viața și mai mult.

— Pe-aici, señora Pera!

Bărbatul care ne-a oferit băuturile ne face semn cu o mână, în cealaltă ținând tava goală.

Îi urmăresc privirea până la recepție, în timp ce mama îl corectează: „Domnișoară“. Când ne apropiem, nu e nimeni la birou. Telefonul mamei îi sună în geantă, iar ea îl caută cât așteptăm, terminându-și paharul. Încerc să nu rămân mai prejos și decid să-l

dau și eu peste cap. Băutura e răcoritoare, dar îmi încălzește stomacul. Îi dau paharul înapoi bărbatului, iar mama face același lucru. Sprijinindu-mi cotul și antebrațul de blat, încerc să-mi ignor chiorăitul stomacului, în timp ce cocktailul își face încet efectul.

Tresar speriată când o tânără cu părul roșu-aprins și ondulat apare din spatele biroului de la recepție.

— Scuze!

Râde zgomotos. Sunetul acela este absolut unic și mă face să zâmbesc instantaneu.

Ochii ei sunt de un verde strălucitor, atât de limpezi încât mă întreb dacă nu cumva poartă lentile de contact. Pe o pleopă are o linie neagră trasată doar pe jumătate, iar fata ține un creion dermatograf într-o mână. Pe pleopă are lipită o bucată lucioasă de bandă adezivă.

— Am văzut un tutorial pe TikTok în care trebuie să folosești bandă adezivă pentru a obține ochi de pisică perfecți!

Vocea fetei e la fel de plină de energie ca și râsul ei.

— Dar nu am reușit încă... evident.

Ridică din umeri, zâmbind cu gura până la urechi.

Mama oftează și bate cu cardul de credit în birou. Citesc ce scrie pe ecusonul fetei. Amara. Ce nume frumos! I se potrivește de minune.

— Îmi pare rău... Îmi cer scuze, doamnă... începe ea, dar mama o întrerupe:

— Domnișoara Pera. Nu doamnă.

— Scuze, scuze!

Ochii Amarei coboară spre biroul de grafit pe care e așezat computerul ei.

— Nu-i nimic! Nu-ți face griji, e doar irascibilă pentru că nu a dormit deloc în timpul zborului.

Încerc s-o fac pe recepționeră să se simtă mai bine.

— Și dacă-i spui „doamnă“ atingi un punct sensibil.

Mama nu este întotdeauna nepoliticoasă cu străinii, dar, atunci când este, e incredibil de stânjenitor. Pentru cineva care a pornit de jos, pare să uite asta uneori. La fel cum dintr-odată nu mai vorbește

limba maternă, ca și cum ar vrea să demonstreze că e deja departe de acest loc și de trecutul ei.

Amara încearcă să nu râdă sau să zâmbească, dar nu se poate abține. Surâd și eu complice, pe seama mamei mele.

— Avem rezervate apartamentele. Pentru SetCorp, dar numele meu este Isolde Pera, iar ambele camere sunt pe numele meu.

Mama îi întinde cardul de credit.

— Aaah, persoanele de la SetCorp în carne și oase! Atunci, practic, ești șefa mea. Tare! răspunde Amara, cu umor și sarcasm.

Doamne, îmi plac energia și spiritul acestei femei, deși sunt în prezența ei de numai câteva minute. E îndrăzneță și, chiar dacă lucrează în domeniul ospitalității la un hotel luxos, nu pare să se închine în fața tuturor bogătaşilor detestabili cu care trebuie să aibă de-a face zilnic. Îmi place să întâlnesc oameni autentici, ceea ce este, din păcate, rar în mica mea lume, dar deja mă simt inspirată de fata asta și de atitudinea ei ușor nepăsătoare.

— Iată cheile de la camere!

Amara ne întinde niște bucăți mici și circulare de lemn.

— Ce e asta?

Mama o răsuțește în mână, studiind-o.

— Acum suntem *eco-friendly*, așa că facem cheile din lemn reciclat. Nu folosim sticle de plastic și chiar reciclăm mâncarea pe care oamenii nu o termină. Suntem unul dintre primele hoteluri de pe insulă cu asemenea preocupări eco, îi explică ea mamei.

Mama, care încearcă să țină pasul cu toate noutățile, încuviințează, părând puțin derutată. Dar știu sigur că, în momentul în care va ajunge în camera ei, va căuta informații despre trendul ecologic care a cuprins Europa. Trendul nu e atât de la modă în Dallas, dar într-o zi va fi și, cunoscând-o pe mama mea, va găsi o modalitate de a ajuta SetCorp să capitalizeze această modă în ceea ce privește proprietățile lor viitoare.

În timp ce ne lăsăm conduse de valet de-a lungul holului, încerc să observ tot ce se petrece în jurul meu. Sunt atât de multe lucruri